

Η εξέλιξη και αποτελεσματικότητα της Διεθνούς Νομοθεσίας

που αφορά την κατοχύρωση της προστασίας των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων.

Παναγιώτης Φραγκουλάκης, μεταπτυχιακός φοιτητής, Νομική Σχολή, Ευρωπαϊκό Πανεπιστήμιο Κύπρου

Η εκπόνηση της ακόλουθης έρευνας θέτει ως γενικό βασικό σκοπό τη διερεύνηση της τεκμηρίωσης και προστασίας των κεκτημένων δικαιωμάτων του ανθρώπινου γένους από τα πολιτικά καθεστώτα και τις ανά των εποχών κυβερνητικές διοικήσεις μέσω μιας όντως υπαρκτής, διαρκούς εξέλιξης και αναγέννησης νέων νομοθετικών προοπτικών. Επιπλέον, η εγκυρότητα της ουσιαστικής προόδου της αξιοπρέπειας του ανθρώπου και της βιολογικής υπόστασής του αποκαλύπτεται μέσω της δογματικής συγκριτικής μεθόδου. Η σθεναρή θέση των εμπλεκόμενων φορέων, οι οποίοι διέπονται από Διεθνείς αρχές, κανόνες και νομοθεσίες θεμελιώνουν και εγκαθιδρύουν υποστηρικτικά και εξελικτικά τις προαναφερόμενες προοπτικές. Η συνεργασία φορέων σε επίπεδο Διεθνές, Ευρωπαϊκό και Εθνικό επιτυγχάνεται με την μεταξύ τους συνεπικουρική τακτική ανταλλαγής απόψεων με ένα διασταλτικό πνεύμα προώθησης της δικαιοσύνης και αντιμετώπισης των περιπτώσεων με αμειψότητα και ορθολογισμό. Η καίρια και ανανεωμένη νομοθεσία, ιδιαίτερα, προσαρμοσμένη στις επικείμενες απαιτήσεις και επιτακτικές ανάγκες της σύγχρονης εποχής δύναται να επιβεβαιώσει την αποτελεσματικότητα του συγκριτικού δικαίου. Τέλος, η ανάδειξη του αποτελέσματος της έρευνας φανερώνει ότι πλέον, η Διεθνής νομοθεσία κατά προτεραιότητα επιδιώκει διαρκώς να γίνεται αδιάκοπη προσπάθεια να επιτευχθεί ομοιομορφία στην απήχηση και εφαρμογή της δικαιοσύνης, στην προστασία των θεμελιωδών δικαιωμάτων του ανθρώπου διασφαλίζοντας Παγκόσμιο κύρος και αναγνωρισιμότητα αλλά, δυστυχώς όχι στον επιτρεπτό ολοκληρωμένο.

« Η διασφάλιση ύπαρξης του ελεύθερου γένους προϋποθέτει ερευνητικές συνιστώσες που θα αναδείξουν αντικειμενικά και ουσιαστικά την πρόοδο και την ευημερία της ζωής του ανθρώπου»

Η γνωστοποίηση του σκοπού της παρούσης εκπονήσεως καταπιάνεται με την απόδειξη της αποτελεσματικότητας της εξέλιξης της νομοθεσίας που αφορά την κατοχύρωση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Πρωτίστως θα διευκρινιστεί η εμβάθυνση του σκοπού της έρευνας, θέτοντας τρία διερευνητικά ερωτήματα αναφορικά με το τον τρόπο που διενεργείται η έρευνα, με την αιτία που προκύπτει η ανάγκη και η εμβάθυνση της έρευνας και με τους λόγους εμβάθυνσης και αξιολόγησης των εννοιών αυτών που ακολουθούν αναλυτικά μέσω της συγκριτικής δογματικής μεθόδου στα επόμενα κεφάλαια, προκειμένου να αποκαλύψει τα βασικά μειονέκτηματά του αποτελέσματός της, όπως καταγράφεται στο τέλος του παρόντος κεφαλαίου.

Η διασφάλιση ύπαρξης του ελεύθερου γένους προϋποθέτει ερευνητικές συνιστώσες που θα αναδείξουν αντικειμενικά και ουσιαστικά την

πρόοδο και την ευημερία της ζωής του ανθρώπου. Εκείνος αξιολογεί και πράττει στην κοινωνία που αναπτύσσεται, όπως προκύπτει στο κεφάλαιο 1, στη νεότερη ιστορία στα μέσα του 1700 και επιβεβαιώνεται από τη βιβλιογραφία του Σταθόπουλου στην υποσημείωση 6 και της Σγουρίτσα στην υποσημείωση 7. Στην ευρύτερη διάσταση αποτρέπεται η καταδυνάστευση της ελευθερίας των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, εξαιτίας των διαφόρων κοινωνικοπολιτικών συστημάτων που τροποποιούν τις συνθήκες διαβίωσης και εξαθλιώνουν την αυτοτέλεια και ολοκληρωμένη προσωπικότητα, ανεξαρτήτου ηλικίας, αυτών, όπως αναπτύσσεται διεξοδικά στο κεφάλαιο 2, στην βιβλιογραφία του Ορφανίδη στην υποσημείωση 17, του Μπακόπουλου στην υποσημείωση 21 και του Τσεβρένη στην υποσημείωση 22. Οι πολιτικές ρευστότητες μαζί με τα ανωτέρω οδήγησαν στην ανάληψη των ευθυνών σε εθνικό επίπεδο όπως θα αναπτυχθεί

Η εξέλιξη και αποτελεσματικότητα της Διεθνούς Νομοθεσίας

στο κεφάλαιο 3, σύμφωνα με την βιβλιογραφική έρευνα στην Σταματοπούλου στην υποσημείωση 35 και στην Κούφα στην υποσημείωση 36. Τέλος, προκύπτει παγκόσμια ανάγκη μελέτης όλων αυτών των προσόδων και εξελίξεων για την απόκτηση του νομικού κύρους κατοχύρωσης των δικαιωμάτων του ανθρώπου και συνανθρώπων μας, ως προς τις μελλοντικές προοπτικές και έρευνες στην Εξέλιξη της Νομοθεσίας σύμφωνα με το κεφάλαιο 4, στη μελέτη της Παπασιώπη-Πασιά στην υποσημείωση 44 και της Νάσιου-Περράκη στην υποσημείωση 40.

Μέσω της ιστορικής εξέλιξης της νομοθεσίας που πλαισιώνουν τα ανθρώπινα δικαιώματα, της μελέτης της αναλυτικής συγκριτικής μεθόδου των διαφόρων νομικών συστημάτων και τις προκλητικές τάσεις που αντιμετωπίζει η θεσμοθέτηση των δικαιωμάτων αυτών, λόγω της ήδη αναφερόμενης πολιτικής ρευστότητας και των επερχόμενων κοινωνικών αναταράξεων που διαρκώς απαιτούν επιστάμενο αναχρονισμό, εν τέλη, επιτεύχθηκε η Διεθνής επικοινωνία μεταξύ των κρατών καθώς παγιώθηκαν δρώντες οργανισμοί όπως ο Ο.Η.Ε. και η UNESCO και στο σημείο αυτό απαντάται και δικαιολογείται από τον συγγραφέα το προαναφερόμενο ερώτημα του κεφαλαίου 1, αναφορικά με το τρόπο που διενεργείται η μελέτη μέσω της ιστορικότητάς της και της αποδεδειγμένης μετεξέλιξής της. Επίσης, διτυώθηκαν τα Παγκόσμια Δικαστήρια προσπάσιες των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και μέσω σύγχρονων νομοθεσιών υπερασπίζονται τα δικαιώματα της ιδιωτικής ζωής, την προστασία του μεταναστευτικού ασύλου, των προσωπικών δεδομένων και ευσέβειας της ανθρωπίνης οντότητας και εξετάζεται η επιρροή των νομικών συστημάτων στην εξέλιξη του Δικαίου ανάμεσα στις χώρες, απαντώντας ο συγγραφέας στο τιθέμενο διερευνητικό ερώτημα σχετικά με την αιτία εμβάθυνσης της έρευνας στην ανάλυση των διαφόρων νομικών συστημάτων.

Ένα νομικό σύστημα που απαρτίζεται από Νομικούς και Δικαστικούς δυναμικούς, δηλαδή κατέχοντες γνώσεις ενδελεχείς και εμπειριστατωμένες σε πολλά πεδία και πολλαπλά επίπεδα^[1] επιτυγχάνει να κατευθάσει τη σκληρή πραγματικότητα της αχαλίνωτης ελευθερίας που συμβαίνει στην σημερινή γενιά, να διασφαλίσει την ομοιομορφία στην εφαρμογή και απόδοση του Δικαίου σε κάθε χώρα ώστε να προστατευτούν τα βασικά αγαθά της ζωής όπως η ελευθερία και η αξιοπρέπεια της προσωπικότητας της μελλοντικής γενιάς^[2]. Βασικός ειδικός στόχος είναι η ανάδειξη της έννομης κατοχύρωσης αλλά και της διαχρονικής εξέλιξης των νομικών συστημάτων, τα οποία οφείλουν να ενδυναμώνονται και να ισχυροποιούνται ώστε να εξευγενίζουν και αναδεικνύουν πτυχές «σύγχρονων» δικαιωμάτων του ανθρώπου που απαιτούν οι εποχές. Για να στεφθεί η επιτυχία στο οικοδόμημα αυτό, θα πρέπει να κατοχυρωθεί η σύγχρονη ανθρωπινή κοινωνία νομικά και να αφυπνισθεί συνειδησιακά προς τον ανθρωποκεντρισμό διασφαλίζοντας ακόμα περισσότερα δικαιώματα και ανέσεις στην ευμάρεια των μελλοντικών γενεών^[3], όπως ενδεικτικά κατοχυρώθηκαν στον Καταστατικό Χάρτη των Δικαιωμάτων της.

Τα αναμενόμενα αποτελέσματα στα όσα αναλύονται στηρίζονται στη συγκριτική ερμηνεία και διασύνδεση των ήδη θεμελιωμένων Εθνικών Θεσμών των Κρατών, την Παγκόσμια Διακυβέρνηση των Διεθνών σχέσεων και εξελίξεων καθώς επικεντρώνονται στην ερμηνεία των καινοτομιών, στην προώθηση και εφαρμογή του Διεθνούς Δικαίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου αναλύοντας την ενσωμάτωση αυτών, στις καθημερινές πρακτικές^[4]. Η έως τώρα διαφορετικότητα στην αντιμετώπιση της νομοθεσίας για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα σε παγκόσμιο επίπεδο αποδεικνύεται πολύτροπη και πολυσύνθετη, προκαλώντας τεράστιες διχογνωμίες ως προς το χειρισμό, την κατανόηση και την ανάλυση των νομικών πλαισίων που τα προστατεύουν^[5]. Στο τέλος

« Η έως τώρα διαφορετικότητα στην αντιμετώπιση της νομοθεσίας για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα σε παγκόσμιο επίπεδο αποδεικνύεται πολύτροπη και πολυσύνθετη, προκαλώντας τεράστιες διχογνωμίες ως προς το χειρισμό, την κατανόηση και την ανάλυση των νομικών πλαισίων που τα προστατεύουν »

^[1]Γ. Σουλίκος, Οικονομικά εγκλήματα - Νομιμοποίηση εσόδων από εγκληματικές δραστηριότητες, τόμ. 1, εκδ. Σάκκουλας, 2021, σ. 635.

^[2]Β. Βρετού, Ανεξάρτητες Αρχές και ο ρόλος τους στην διασφάλιση των συμφερόντων των μελλοντικών γενιών, εκδ. Σάκκουλας, 2019, σ. 382.

^[3]Stone Ch. Should Trees Have Standing. And other essays on law, moral and the environment, Oceana Publications, 1996, σ. 88.

^[4]Ρ. Φράγκου, Καλή διακυβέρνηση και Δικαιώματα του Ανθρώπου, εκδ. Σάκκουλας, 2019, σ. 435.

^[5]"The Oxford Handbook of International Human Rights Law", D. Shelton, Oxf. Univ. Press, 2013.

Ανθρώπινα Δικαιώματα

της εισαγωγής απαντάται ο λόγος που ώθησε στην εκπόνηση αυτή, διασαφηνίζοντας το βασικό μειονέκτημα της έλλειψης ενιαίας εκτελεστικής ισχύος των αποφάσεων του Διεθνούς Δικαστηρίου.

1. Ιστορική Εξέλιξη της Διεθνούς Νομοθεσίας για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα

1.1. Η Νεότερη Ιστορία.

Εφόσον διευκρινίστηκε και διασαφηνίστηκε ο βασικός γενικός σκοπός της έρευνας και οι επιμέρους στόχοι κι εφόσον αποκαλύφθηκαν οι ερευνητικές ανησυχίες του συγγραφέα σαφώς, ομαλά οδηγείται η αποκάλυψη της δογματικής έρευνας μέσω της ιστορικής αναδρομής της αναγκαιότητας και της αποτελεσματικότητας κατοχύρωσης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων σε Διεθνές Επίπεδο. Συνεπώς, η περίοδος εκκίνησης σύμφωνα με τη συγκριτική έρευνα των έννομων τάξεων που συγκίνησαν η έννοια και η αξία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων χρονολογείται στα μέσα του 1700, χωρίς όμως την επικύρωση της δεσμευτικότητας των νόμων καθώς η θεσμοθέτηση κανόνων δικαίου ήταν ανύπαρκτη αλλά το αποτέλεσμα της κατάνυξης πραγματεύεται τις αξίες που αντηχούν στην ελευθερία, στην ισότητα, στο δικαίωμα της αξιοπρεπούς διαβίωσης, στον οικογενειακό θεσμό, στην ιδιοκτησιακή κατοχύρωση και στην αποδοκιμασία της δουλείας. Σαφώς προκύπτει πως τη στιγμή που το νομοθετικό έργο ήταν ανυπόστατο, αναλύθηκε προσεγγιστικά κατά τη ρομαντική διάθεση και επιείκεια συγγραφέων, ποιητών, ρητόρων και φιλοσόφων στις περιόδους του διαφωτισμού και του φιλελευθερισμού στη νεότερη ιστορία^[6]. Ευτυχώς όμως, λίγο αργότερα θεσμοθετήθηκαν και τοποθετήθηκαν στο πολιτικό παρασκήνιο αλλά σε επίπεδο εσωτερικής λειτουργίας και ανάδειξης του πολιτιστικού πλούτου της χώρας, τα απαραίτητα χρηστικά δικαιώματα που πλαισιώνουν την προστασία του ανθρώπου από την

Αγγλία το 1679 με τον νόμο του Habeas Corpus, που αφορά κυρίως την προσωπική ελευθερία, και το 1689 με το Bill of Rights, που εκθείαζε απόμακτρα τις παραβιάσεις των δικαιωμάτων και των ελευθεριών του λαού από τη βασιλική εξουσία, χωρίς να αμφισβητεί ή να κατακρίνει την εξουσία αυτή^[7]. Το 1776, η Διακήρυξη της Ανεξαρτησίας των ΗΠΑ συνέβαλε ομοσπονδιακά στη θεμελιώδη αρχή της ισότητας που συνεισφέρει ίσα δικαιώματα στη ζωή, στην ελευθερία και στην ευτυχία^[8] των ανθρώπων, αφού έτσι εφησυχάζουν και προάγονται η ειρήνη και η ευεξία στην καθημερινότητά τους. Η Γαλλική Διακήρυξη του 1789 για τα ανθρώπινα δικαιώματα εδραιώθηκε στη σημασία του Έθνους προκειμένου να διασφαλιστεί η ισότητα, η ελευθερία των δικαιωμάτων με την ιδιαίτερη σημασία της ιερής εξίσωσης και τήρησης αυτών^[9]. Καταλήγοντας στα χωρικά μας σύνορα, στα οποία αποτυπώνεται εγκάρδια, επικαλούμενων με τον πιο επίσημο τρόπο η εθνική προστασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων αφού η Διακήρυξη αυτή εμπύχωσε τους ευρωπαϊκούς λαούς και την «κατακτημένη» Ελλάδα με χαρακτηριστική τη δήλωση του Θεόδωρου Κολοκοτρώνη στα Απομνημονεύματά του ότι «η Γαλλική Επανάσταση και ο Βοναπάρτης έκαμαν και άνοιξαν τα μάτια τους οι άνθρωποι καλύτερα»^[10].

Στη συνέχεια εφόσον κατά τη νεότερη ιστορία ο συγγραφέας έθεσε κι επεξήγησε τις βάσεις του οικοδομήματος της εγκαθίδρυσης των δικαιωμάτων του ανθρώπου αναφερόμενος στα μέσα του 1700 και ειδικότερα ανέλυσε τα ανωτέρω μέσω των Δικαιϊκών συστημάτων της Αγγλίας, των Η.Π.Α. και της Γαλλίας, μετεξελίσσεται η κατοχύρωση αυτή στην σύγχρονη εποχή και συγκεκριμένα κατά τον 19ο αιώνα μεταβαίνοντας από την ανύπαρκτη θεσμοθέτηση κανόνων δικαιωμάτων στην εποχή της έρευνας σε ύπαρξη αναφορών περί

« Η Γαλλική Διακήρυξη του 1789 για τα ανθρώπινα δικαιώματα εδραιώθηκε στη σημασία του Έθνους προκειμένου να διασφαλιστεί η ισότητα, η ελευθερία των δικαιωμάτων με την ιδιαίτερη σημασία της ιερής εξίσωσης και τήρησης αυτών»

^[6]Μ. Σταθόπουλος, Τα ανθρώπινα δικαιώματα στα Συντάγματα του Ρήγα Φεραίου και της Επανάστασης υπό το φως των σύγχρονων αντιλήψεων, Νομοικονομικά τ.1, εκδ. Σακκουλάς, 2018, σ.10.

^[7]ΣΓΟΥΡΙΤΣΑ, «Ο νόμος του Habeas Corpus του 1679», στον Τιμητικό Τόμο Κ. Τριανταφυλλόπουλα, σ. 109.

^[8]Τροποποιήσεις του αμερικανικού Συντάγματος, έτος 1791.

^[9]"The International Bill of Human Rights, All the Law of Mankind", L.Henkin, Col. Un. Pr., 1981.

^[10]Μ. Σταθόπουλος, Τα ανθρώπινα δικαιώματα στα Συντάγματα του Ρήγα Φεραίου και της Επανάστασης υπό το φως των σύγχρονων αντιλήψεων, Νομοικονομικά τ.1, εκδ. Σακκουλάς, 2018, σ.10.

Η εξέλιξη και αποτελεσματικότητα της Διεθνούς Νομοθεσίας

θεσμοθέτησης Διεθνών και Ευρωπαϊκών Ελεγκτικών Αρχών που σχετίζονται με τα ανθρώπινα δικαιώματα.

1.2. Η Σύγχρονη Εποχή.

Αφήνοντας, λοιπόν, τη νεότερη ιστορία με τη ρομαντική διάθεση των ποιητών καθώς και την αφηρημένη σκέψη των συγγραφέων και των ρητόρων της εποχής του φιλελευθερισμού και του διαφωτισμού προάγεται η έρευνα στη σύγχρονη εποχή. Τον 19ο αιώνα και έπειτα από αλληπάλληλες αναφορές των διεθνών και ευρωπαϊκών ελεγκτικών αρχών που σχετίζονται με τα ανθρώπινα δικαιώματα, αυτά έχουν αποκτήσει δεσμευτικό χαρακτήρα στην εφαρμογή τους από τις χώρες και ενσωματώθηκαν η Ενωσιακή νομοθεσία, οι αποφάσεις του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, με τις συστάσεις Διεθνών Οργάνων Προστασίας αυτών^[11]. Συνεπώς, διαπιστώνεται μια ευρύτερη διασπορά και επιρροή των νομικών συστημάτων. Το Δίκαιο εξελίσσεται και αξιολογείται από αρμόδια όργανα προστασίας των δικαιωμάτων, αυτών, τα οποία είναι εξειδικευμένοι εμπειρογνώμονες, μέλη αντιπροσωπειών, ειδικοί εισηγητές και επίτροποι. Κατέστη αξιοσημείωτο να επικροτηθεί ότι στην Ελλάδα, η Μονάδα Επιστημονικής Οργάνωσης και το Κέντρο Τεκμηρίωσης για τα δικαιώματα του Ανθρώπου, συνεπικούρησαν στην ίδρυση της Βιβλιοθήκης της Εθνικής Επιτροπής για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου, η οποία είναι θεματικά επανδρωμένη, συμβάλλει στην επιστημονική υποστήριξη και τεκμηρίωση του έργου της και είναι προσβάσιμη στο κοινό^[12], φανερόντας την πολυδιάστατη φύση και σημασία της εξελικτικής έρευνας των εννόμων τάξεων.

Η ίδρυση της UNESCO (Εκπαιδευτική Επιστημονική και Πολιτιστική Οργάνωση των Η.Ε.), το 1945 στο Ηνωμένο Βασίλειο, συντελεί στην ενσωμάτωση των Δημοκρατικών αξιών και τη θωράκιση της ανθρώπινης αξιο-

πρέπειας μέσα από κατάργηση της άνισης μεταχείρισης των φυλών, την υπέρμετρη κατανόηση της αξίας της μόρφωσης, της εκπαίδευσης με την κοινή συμμετοχή της αμοιβαίας στήριξης όλων των Εθνών με σκοπό το σεβασμό^[13] της προσωπικότητάς τους, τη μετάδοση γνώσεων, και ίσων ευκαιριών στην εξέλιξη του ανθρώπινου γένους ως την ύψιστη ιερή υποχρέωση^[14] που οφείλουν οι άνθρωποι να απολαμβάνουν την Ειρήνη, την Ελευθερία και τη Δικαιοσύνη. Στην προσπάθεια αυτή συνετέλεσε η διασύνδεση διαφόρων εθνικών νομικών πηγών Δικαίου καθώς και η έως τώρα προσπάθεια ομοιομορφίας εφαρμογής των διατάξεων μέσω της αλληλέγγυας συνεισφοράς των Δημοκρατικών αξιών ως μέσω προώθησης των ιδανικών συνθηκών προκειμένου να εξελιχθεί διανοητικά και ηθικά ο άνθρωπος καθώς και οι προϋποθέσεις της Ειρηνικής συνύπαρξης των Εθνών, τα οποία αποσκοπούν στη

Διεθνή ευημερία^[15] της ανθρωπότητας και της ισότιμης - ισόνομης κατανομής της προόδου και ανάδειξης της. Όλες οι προαναφερόμενες αξίες ήταν ρυθμιστικές και καθοριστικές καθώς πραγματοποιήσαν να επιλύσουν κοινά νομικά ζητήματα θεμελιώνοντας τον Καταστατικό Χάρτη Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και συστήνοντας τον Οργανισμό Ηνωμένων Εθνών^[16], στις Η.Π.Α. το 1945, ως τη βάση να περισυλλεχθούν και αντιμετωπιστούν οι αντιφάσεις μεταξύ των διαφόρων νομικών προσεγγίσεων.

Το περιεχόμενο του Καταστατικού Χάρτη των Ανθρώπινων Δικαιωμάτων είναι δεσμευτικό ακόμα και στα κράτη που δεν έχουν ενταχθεί στον Ο.Η.Ε., καθώς η εποπτεία των υποχρεώσεων που απορρέουν από αυτόν ανήκει στα Έθνη. Το βασικό μειονέκτημα ενός τέτοιου κυριολεκτικά ανθρώπινου επιτεύγματος με παγκόσμια διαφάνεια και κύρος, είναι ότι διέπεται από θεσμικούς Κανόνες Εθιμικού Δικαίου, οι οποίοι δεν υποχρεώνουν ως προς την τήρησή τους τα κράτη, παρέχοντάς

« Το περιεχόμενο του Καταστατικού Χάρτη των Ανθρώπινων Δικαιωμάτων είναι δεσμευτικό ακόμα και στα κράτη που δεν έχουν ενταχθεί στον Ο.Η.Ε »

^[11] Αποφάσεις UNESCO 22C/13.1, 23C/13.1, 24C/13.1, 25C/5.2, 25C/7.3, 27C/5.15, 28C/0.12, 28C/2.1, 28C/2.2.

^[12] Π.Δ. 74/2023 – Οργανισμός της Εθνικής Επιτροπής για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου (ΦΕΚ 128/τ.Α/23-06-2023).

^[13] Οικουμενική Διακήρυξη των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου έτος 1948.

^[14] Διεθνή Σύμφωνα των Ηνωμένων Εθνών έτος 1966.

^[15] Διακήρυξη της UNESCO, Διεθνής Οργάνωση Εργασίας, Σύμβαση υπ' αριθ. 111, έτος 1978.

^[16] Λ. Μήτρου/Γ. Μανιάτης, Η προστασία των γενετικών δεδομένων, εκδ. Σάκκουλας, 2008, σ. 76.

Ανθρώπινα Δικαιώματα

τους να εκφράζουν απλά τη διαφωνία ή να αποχωρούν από τις υποχρεώσεις τους όταν θέτονται ασυμφωνίες και αντιρρήσεις. Με αυτό τον τρόπο, από την άλλη όμως, είναι η απόκριση της προσωπικής ελευθερίας^[17] και ολότητας του ανθρώπου ως μέλους μιας Διεθνούς Κοινότητας που οι άνθρωποι έχουν δικαιώματα και πρόσβαση σε όλες τις ελευθερίες τους που τους συγκροτούν και δομούν την προσωπικότητά τους, περιορίζοντας αυτές, μόνο σε όσα προστάζει ο Νόμος της κοινωνίας που συμβιώνουν και δραστηριοποιούνται. Επίσης κατά τα άρθρα 29 και 30 των διατάξεων και των σκοπών των Αρχών των Η.Ε., απαγορεύεται ρητώς και αδιαρρήκτως η παρεμβατική και ψυχαναγκαστική τακτική κρατών να εκτελούν προσταγές ή να ασκούν πράξεις αντίθετες των προβλεπόμενων του Καταστατικού Χάρτη, Κανόνων Δικαίου, μέσω των κυβερνητικών τους διοικήσεων ή με κάθε άλλο τρόπο, ζημιώνοντας τις ελευθερίες των ανθρώπων, την κατακρήμνιση των δικαιωμάτων τους και ωθώντας τους σε πράξεις αντίθετες των ηθικών τους βουλήσεων και υπατάχνησης της αξιοπρέπειάς τους^[18].

Η Σύγχρονη εποχή λοιπόν κατά την δογματική αναλυτική και συγκριτική μέθοδο έρευνας συγκέντρωσε και ενσάρκωσε εποπτικές ελεγκτικές αρχές μέσω του εκσυγχρονιστικού τους πεδίου των Διεθνών κι Ευρωπαϊκών Αρχών που σχετίζονται με τα ανθρώπινα δικαιώματα μέσω της διασποράς και της επιρροής των νομικών συστημάτων, των δεσμεύσεων και των ελέγχων της εφαρμογής των υποχρεώσεων από τακτικές και ειδικές διαδικασίες όπως αναφέρθηκε στην πρώτη παράγραφο του παρόντος υποκεφαλαίου. Επιπλέον, η ίδρυση δρώντων οργανισμών και μέσω της κοινής αμοιβαίας στήριξης των Εθνών έγινε σεβαστή η προσωπικότητα, η εξέλιξη στη μόρφωση και η θωράκιση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας του ανθρώπινου γένους ευρύτερα. Παρακάτω στο κεφάλαιο 2 που ακολουθεί πραγματεύεται η Ευρωπαϊκή Σύμβαση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, η οποία σε συνδυασμό με το πε-

ριεχόμενο του Καταστατικού Χάρτη των Ανθρώπινων Δικαιωμάτων το οποίο όπως προαναφέρθηκε στο παρόν κεφάλαιο είναι δεσμευτικό ακόμα και στα κράτη που δεν έχουν ενταχθεί στον Ο.Η.Ε. ενισχύονται τα θεσμικά πρωτόκολλα μέσω των δικαιοδοτικών οργάνων τους σε Ευρωπαϊκό και Διεθνές επίπεδο.

2. Συγκριτική Ανάλυση της Νομοθεσίας για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα

2.1. Ευρωπαϊκή Σύμβαση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου

Εφόσον επισημάνθηκε το βασικό μειονέκτημα των θεσμικών Κανόνων Εθιμικού Δικαίου στο υποκεφάλαιο 1.2, οι οποίοι δεν υποχρεώνουν ως προς την τήρησή τους τα κράτη, συνεχίζεται η αναφορά στη θετική προσέγγιση της Ε.Ε. καθώς η προστασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων περιλαμβάνονται στην Ευρωπαϊκή Σύμβαση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (Ε.Σ.Δ.Α.), όπου συνεπικουρικά με τον Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Χάρτη και τα θεσμικά πρωτόκολλα βάσει συγκριτικών ερευνών και αναφορών αναλύσεων από ειδικά μέλη συνιστούν τα πρωτότυπα συμβατικά κείμενα του Συμβουλίου της Ευρώπης, που έχουν κυριαρχική αρμοδιότητα στην προστασία αυτών των δικαιωμάτων. Το άρθρο 19 της προαναφερθείσας Συμβάσεως εγκαθίδρυσε το όργανο που κατά αποκλειστική αρμοδιότητα ερμηνεύει την εφαρμογή της Ε.Σ.Δ.Α., το Δικαστήριο του Στρασβούργου^[19], το οποίο είναι καθ' ύλην αρμόδιο πέραν της ερμηνείας της Συμβάσεως^[20], την εφαρμογή της και ειδικότερα κατά το άρθρο 33 σε περίπτωση διακρατικής προσφυγής και σε ατομικές προσφυγές κατά τα οριζόμενα του άρθρου 34, της ίδιας Συμβάσεως. Επίσης, κατά το άρθρο 47, δικαιοδοτείται στη γνωμοδότηση κατόπιν αιτήματος της Υπουργικής Επιτροπής^[21], σε θέματα καταπάτησης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Συνεπώς η μεθοδολογία επίλυσης των θεμάτων αυτών σε νομικό επίπεδο τεκμαίρεται με την ερμηνεία και ε-

« η ίδρυση δρώντων οργανισμών και μέσω της κοινής αμοιβαίας στήριξης των Εθνών έγινε σεβαστή η προσωπικότητα, η εξέλιξη στη μόρφωση και η θωράκιση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας του ανθρώπινου γένους ευρύτερα »

[17] 17Δ. Ορφανίδης, Η κοινωνική αρχή και η δεσμευτικότητα της στις έννομες τάξεις της παγκοσμιοποίησης, εκδ. Σάκκουλας, 2019, σ. 118-119.

[18] "The Universal Declaration of Human Rights, Johannes Morsink, Publ. Un. Pensyl. Pr., 1999.

[19] 19Υπόθεση United Communist Party of Turkey and Others v. Turkey and others, Απόφαση της

30.1.1998, Reports of Judgments and Decisions 1998 - I, pp. 17 - 18, par. 33.

[20] 20N. 1705/1987 (ΦΕΚ 89 Α').

[21] 21I. Μπακόπουλος, Ανθρώπινα δικαιώματα στην ευρωπαϊκή έννομη τάξη, Ελληνική Δικαιοσύνη τ.1, εκδ. Σάκκουλας, 2002, σ. 53-59.

Η εξέλιξη και αποτελεσματικότητα της Διεθνούς Νομοθεσίας

φαρμογή του Δικαίου ανάμεσα σε πολλές χώρες με την προσπάθεια που κρίνεται, σκοπός, να γίνει αντιληπτό ότι η Ιδέα της Αξιοπρέπειας κατοχυρώνεται μέσα στα Ανθρώπινα Δικαιώματα και οι «δυναμικές» αποφάσεις της παρεμβατικής Δικαστικής Αρχής υποβαθμίζει την πολιτική ηθική των ατόμων και θεμελιώνει την κινητήρια δύναμη της υποχρεωτικής «ενεργού» και υπερέχουσας Δικαστικής Εξουσίας^[22]. Στο σημείο αυτό υπενθυμίζεται ότι από την ιστορική αναδρομή του κεφαλαίου 1 με έναρξη τη νεότερη εποχή της ιστορίας με την ανύπαρκτη όπως αναφέρθηκε τότε θεσμοθέτηση κανόνων δικαίων, η έρευνα, τελικά, οδήγησε τον ερευνητή στην σύγχρονη εποχή με την ίδρυση του Ο.Η.Ε και της UNESCO ως αποτέλεσμα μιας προσπάθειας ενοποίησης και ομοιομορφίας των πηγών Δικαίου και της ειρηνικής συνύπαρξης των Εθνών, απολαμβάνοντας ταυτόχρονα την ελευθερία και τη δικαιοσύνη. Παραπάνω στο κεφάλαιο 2 και ειδικά στο υποκεφάλαιο 2.1. το επίτευγμα αυτό, εξαπλώθηκε μέσω της Ευρωπαϊκής Σύμβασης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου όπου κατοχυρώθηκαν μέσω των άρθρων του το δικαιοδοτικό όργανο που αποκαλείται Δικαστήριο του Στρασβούργου που ερμηνεύει κατά αποκλειστική αρμοδιότητα την εφαρμογή των διατάξεων της παρακάτω στο υποκεφάλαιο που ακολουθεί διασαφηνίζεται μέσω της εκτενούς έρευνας του συγγραφέα ότι η κοινωνική εξουσία, δυστυχώς κατά την προσπάθεια να εκφραστεί από την Πολιτική Δημοκρατία συγκρούεται με τα ατομικά δικαιώματα εξαιτίας της αποδεδειγμένης συσταλτικότητας των Δημοκρατικών Αρχών από την πίεση θέσπισης ολοκληρωμένου νομοθετικού πλαισίου για την κατοχύρωση των δικαιωμάτων της παρούσης εκπόνησης.

2.2. Σύγκρουση Πολιτικής Δημοκρατίας με τα Δικαιώματα του Ανθρώπου

Εν συνεχεία από την επιτυχημένη Ε.Σ.Δ.Α. και τις αποτελεσματικές παρεμβάσεις και ερμηνείες πραγματικών γεγονότων του δικαιοδοτικού οργάνου, του Δικαστηρίου του Στρα-

σβούργου, προσδίδοντας εγκυρότητα στην Ιδέα της Αξιοπρέπειας ως κατοχυρωμένο αξίωμα εντός των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων επισημαίνεται κατά τον ερευνητικό σκοπό της εισαγωγής ότι η Πολιτική Δημοκρατία στην προσπάθεια να εκφράσει την κοινωνική εξουσία, συγκρούεται αρκετά συχνά με τα Δικαιώματα του Ανθρώπου με τρόπο που δεν μπορεί δυστυχώς να αποτραπεί λόγω της φύσεως που την καθιστά περιοριστική^[23] και συσταλτική ενώ εμμέσως θίγει και τις Θεμελιώδεις Ελευθερίες όπως έχουν προκύψει από έρευνες ειδικών εμπειρογνομόνων (παρ. 1, υποκεφάλαιο 2.2., όπως προαναφέρθηκε στην παρούσα εργασία), σε θέματα διαπιστώσεων παραβάσεων του δικαίου των δικαιωμάτων του ανθρώπου^[24], όχι μόνο από παρεμβατικές συμπεριφορές παρελκόμενων δρώντων αλλά και του ιδίου πολιτικού συστήματος. Οι μελέτες αυτές, λοιπόν, έχουν καταδείξει την συσταλτικότητα των Δημοκρατικών Αρχών από την πίεση θέσπισης ενός ολοκληρωμένου και εναρμονισμένου νομοθετικού πλαισίου Προστασίας των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων.

Πάντως, στις δύο αυτές επιληφθείσες σημαντικές, περιπτώσεις διαφαίνεται η Αξία της Ανθρώπινης Αξιοπρέπειας κατά την ορθή ερμηνεία και στόχευση ορθής εφαρμογής του Εθιμικού Διεθνούς Δικαίου προστασίας των δικαιωμάτων του ανθρώπου, καθώς έχει αντίκτυπο η κάθε λεπτομερής περιγραφή των βασιστηρίων που έχει υποστεί η ανθρωπότητα, με συνακόλουθο ευτελισμό της υπόστασης της στοχεύοντας στον αφανισμό τέτοιων μελλοντικών επαναλαμβανόμενων τακτικών^[25], όπως περιέγραψαν τραγικά συμβάντα. Βέβαια, το προαναφερόμενο αποτέλεσμα έρευνας έχει ρίζες στην αποφυγή και επιφύλαξη ορισμένων κρατών, αλλά και κρατών – μελών της Ε.Ε., να μην εμπιστεύονται τη νομοθεσία άλλων εθνών με συνέπεια την απόρριψη της αρχής της αμοιβαιότητας, της κλόνισης με ταξύ των λαών, της εμπιστοσύνης τους και με απώτερο αποτέλεσμα την έλλειψη συνεργασίας των Δικαστικών Αρχών. Επιβάλλεται η ουσιαστική αποφασιστική ρύθμιση προς αντιμετώπιση των διχογνωμιών που ανακύπτουν

« η Πολιτική Δημοκρατία στην προσπάθεια να εκφράσει την κοινωνική εξουσία, συγκρούεται αρκετά συχνά με τα Δικαιώματα του Ανθρώπου με τρόπο που δεν μπορεί δυστυχώς να αποτραπεί λόγω της φύσεως που την καθιστά περιοριστική »

^[22]B. Τσεβρένης, Ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκδ. Σάκκουλας, 2012, σ. 251-264.

^[23]"The International Covenant on Civil and Political Rights: Cases, Materials, and Commentary", S. Joseph, Oxf. Un. Pr., 2013.

^[24]"International Human Rights in a Nutshell" από T. Buergethal και D. Shelton, Law GW, 2020.

^[25]Αρμενόπουλος τ. 6, εκδ. Σάκκουλας, 2011, σ. 1087-1088.

Ανθρώπινα Δικαιώματα

από τα διαφορετικά νομικά συστήματα και αφορούν τη συμβατότητα επιμέρους κρατικών συγκριτικών συστημάτων δικαίου, την αξιοπιστία τους ως προς την ισότιμη εφαρμογή τους και την ενιαία για παράδειγμα αντιμετώπιση της ερμηνείας της ποινικής νομοθεσίας καταστολής των εγκληματικών συμπεριφορών σε σχέση με την επαρκή Κατοχύρωση των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων^[26]. Η ενιαία νομική αντιμετώπιση τέτοιων ζητημάτων θα βοηθήσει να αποφευχθεί Διεθνώς να διαπραχθεί λάθος συγκριτικής σκέψης καθώς η κυρίευση εθνικών συναισθημάτων ανεξάρτητα από το εφαρμοσμένο συγκριτικό δικονομικό δίκαιο θα είναι απόλυτη, κατά προσωπική εκτίμηση του ερευνητή, επιφέροντας για παράδειγμα το “Cult of Common Law” του Langbein, βασιζόμενο σε σκέψεις ανωτερότητας με ιδεολογική επιφόρτιση στην παράδοση και την ιστορία, παραλείποντας την αναθεώρηση σε διεθνές επίπεδο και θέτοντας το δικονομικό δίκαιο σε παρερμηνείες ξένων φαινομένων και τάσεων^[27]. Η Αρχή της Αμοιβαιότητας, η φήμη και τα αντίποινα μεταξύ των κρατών συνιστούν τους τρεις λόγους σύμφωνα με τις συστατικές αρχές θεωρίας του Andrew Guzman, για τους οποίους ένα κράτος συμμορφώνεται με το Διεθνές Δίκαιο. Ωστόσο, η Αλληλεγγύη, που εθιμικά και ηθικά οφείλει να διασαφηνίζει το λειτουργικό πλεονέκτημα στις εθνικές σχέσεις^[28], δεν λειτουργεί στους κανόνες που αφορούν τα ανθρώπινα δικαιώματα.

Εφόσον στο κεφάλαιο αυτό αναλύονται τα διάφορα δικαιοκρατικά νομικά συστήματα επισημαίνοντας την σπουδαιότητα της σύγκρισης της Πολιτικής Δημοκρατίας καθώς δίδεται έμφαση ιδιαιτέρως στην έλλειψη εμπιστοσύνης κρατών – μελών της Ε.Ε. στη νομοθεσία άλλων εθνών με συνέπεια την κλόνιση της αρχής της αμοιβαιότητας και την αποχή συνεργασίας μεταξύ των Δικαστικών Αρχών, παραμένει στο απυρόβλητο η ενιαία αποφασιστική κανονιστική ρύθμιση αντιμετώπισης των διχογνωμιών που ανακύπτουν από τα διάφορα νομικά συστήματα και την συμβατότητα επιμέρους κρατικών συγκριτικών συστημάτων

δικαίου ως προς την εφαρμογή και την αξιόπιστη ισοτιμία τους. Βέβαια, παρακάτω στο υποκεφάλαιο 2.3. οι Διεθνείς συμφωνίες κατοχυρώνουν θεμελιώδη δικαιώματα όπως θα διαπιστωθεί τα οποία εξομαλύνουν την Συνταγματική προστασία αυτών.

2.3. Θεμελιώδη Δικαιώματα και Μεταναστευτική Πολιτική

Παρόλο της σύγκρουσης της Πολιτικής Δημοκρατίας με τα Δικαιώματα του Ανθρώπου, όπως εξετάστηκε στο προηγούμενο κεφάλαιο, αντιπαραβάλλει σταθερά τα θεμελιώδη δικαιώματα, το ποινικό δίκαιο, η μεταναστευτική πολιτική, η προστασία του περιβάλλοντος ή των προσωπικών δεδομένων, τα κοινωνικά δικαιώματα, τα μέσα ενημέρωσης, την προστασία των μειονοτήτων, τα μορφωτικά θέματα, την συνεργασία στο πολιτιστικό τομέα, την καταπολέμηση της διεθνούς τρομοκρατίας, την αντιμετώπιση του ξεπλύματος χρημάτων, καθώς κατοχυρώνονται και προστατεύονται ουσιαστικά μέσα από τις Διεθνείς συμφωνίες. Παγκοσμίως όμως οι πολίτες νιώθουν ενσυνείδητα προστατευμένοι ότι η προάσπιση των δικαιωμάτων τους θεμελιώνονται από την Ευρωπαϊκή Σύμβαση για την Προστασία των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (ΕΔΔΑ)^[29], με τη συνεισφορά του Συμβουλίου της Ευρώπης, του Χάρτη και των λοιπών κανόνων εθιμικού δικαίου που προασπίζει ο Ο.Η.Ε. Στην αντιμετώπιση του πολύπλοκου ζητήματος του μεταναστευτικού μεταξύ των κρατών συναντώνται ιδιομορφίες και παρεξηγήσεις στην ερμηνεία των δικαιωμάτων των μεταναστών καθώς τα κράτη διατηρούν την ιδιοτέλεια των συνόρων τους και φέρουν ευθύνες ως προς τις εισροές και εκροές της κινητικότητας αυτών. Απαγορεύονται οι αποδοκιμαστικές συμπεριφορές έναντι των μεταναστών καθώς έχει θεμελιωθεί ο σεβασμός της αξιοπρέπειάς τους στον ίδιο βαθμό με τους ημεδαπούς υπηκόους αλλά και οι πρώτοι οφείλουν να σέβονται και να ορίζουν τα προβλεπόμενα του νομοθετικού πλαισίου του κράτους που ζούνε. Όλοι οι άνθρωποι σέβονται την ασυλία που τους παρέχεται, αποτάσσοντας τις δυσμενείς και

« Στην αντιμετώπιση του πολύπλοκου ζητήματος του μεταναστευτικού μεταξύ των κρατών συναντώνται ιδιομορφίες και παρεξηγήσεις στην ερμηνεία των δικαιωμάτων των μεταναστών »

^[26]Ι. Κυριτσάκη, Το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και η αρχή του διττού αξιόποινου, εκδ. Σάκκουλας, 2009, σ. 315.

^[27]P. Gilles, Συγκριτική του δικονομικού δικαίου, εκδ. Σάκκουλας, 2021, σ. 12.

^[28]M. Γαλανού, Male captus bene judicatus, 2017, εκδ. Σάκκουλας, σ. 110.

^[29]Ε. Σαχπεκίδου, Ευρωπαϊκό Δίκαιο, 3η έκδ., εκδ. Σάκκουλας, 2021, σ. 11-12.

Η εξέλιξη και αποτελεσματικότητα της Διεθνούς Νομοθεσίας

συγκαλυμμένες διακρίσεις των περιορισμών των ελευθεριών τους και τονίζεται, ιδιαιτέρως, ότι τα ανθρώπινα δικαιώματα προασπίζονται όχι μόνο στο κράτος υποδοχής, νόμιμα κατὰ το δίκαιο αυτού του κράτος αλλά ακόμα και παράτυπα^[30], γεγονός που μέχρι το 1990 δεν κατοχυρωνόταν αυτό από καμία διεθνή συνθήκη για την εξέλιξη της μεταναστευτικής πολιτικής.

Η Συνταγματική και η Διεθνής προστασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων προβλέπεται με σαφήνεια στη Συνθήκη της Λισαβόνας, προκειμένου να επιλύονται άμεσα τέτοιας φύσεως ζητήματα, όπως ήδη έχουν προαναφερθεί, ενσωματώνοντάς τα, στο Δίκαιο της Ε.Ε. Το αρθ. 3 § 2 ΣΕΕ προβλέπει την ανυπαρξία συνόρων και περιορισμών διαμέσου της δημιουργίας του χώρου ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης^[31], ενώ στο αρθ. 67 ΣΛΕΕ με την εξασφάλιση της απουσίας των ελέγχων στα εσωτερικά σύνορα σε συνδυασμό με το Διεθνές Δίκαιο που ορίζει την ανάπτυξη κοινής πολιτικής ασύλου διασφαλίζεται υψηλού επιπέδου ασφάλειας με καταπολέμηση της εγκληματικότητας, του ρατσισμού και της ξενοφοβίας^[32], σε συνδυασμό με την ομοιομορφία των δικαστικών αποφάσεων που είναι άμεσα παραδεκτοί και εκτελεστοί. Το τελευταίο σε συνάρτηση με τη Διεθνή μεσολάβηση αν επιτευχθεί να εφαρμοστεί ενιαία ως προς τη δικαστική αναγνωρισιμότητα και αμοιβαιότητα της εφαρμογής της νομοθεσίας τότε προασπίζεται αποτελεσματικά, η παγκοσμίως Συνταγματικά και όχι μόνο Εθιμικά, η Κατοχύρωση των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων. Οφείλουν λοιπόν όλα τα έθνη, στα πλαίσια των Αρχών της Διαφάνειας, της Ισονομίας και Ισότητας, της Συνεπικουρότητας, της Αναλογικότητας, της Αποτελεσματικότητας, της Αμεροληψίας και της Ίσης μεταχείρισης, να συμμορφώνονται, προσδοκώντας την οιαδήποτε αποφυγή και απαγόρευση καταδυνάστευσης της ανθρωπίνης οντότητας και κατακερματισμού της κοινωνικής αλληλεγγύης μέσω δυσμενών πρακτικών που θίγουν την αξιοπρέπεια. Στο παρακάτω υποκεφάλαιο χαρακτηριστικά, μέσω Υπουργικής Απόφασης διασφαλίζεται η δεοντολογική ακεραιότητα

ως έναυσμα της εμπλοκής ειδικών σε ερευνητικούς σκοπούς προσδίδοντας ιδιαίτερο ύψος στην εξέλιξη και στην αποτελεσματικότητα ειδικά του Ελληνικού Συντάγματος με πλήρη απήχηση στη Διεθνή διασφάλιση των Δικαιωμάτων.

2.4. «Κοσμοπολιτική Αντιμετώπιση»

Μέχρι τώρα στο κεφάλαιο 2 αναπτύχθηκαν η Ευρωπαϊκή Σύμβαση των Δικαιωμάτων του ανθρώπου και αναλύθηκε η μεθοδολογία επίλυσης των ανακυπτόμενων θεμάτων σε νομικό επίπεδο τεκμαίροντας την ερμηνεία και εφαρμογή του Δικαίου ανάμεσα σε πολλές χώρες, σκοπίμως, ώστε να γίνει αντιληπτή η Ιδέα της Αξιοπρέπειας κι ότι κατοχυρώνεται μέσα στα ανθρώπινα δικαιώματα με δυναμικές αποφάσεις της παρεμβατικής Δικαστικής Αρχής. Στη συνέχεια στο ίδιο κεφάλαιο μέσω της Αλληλεγγύης των εθνών διασαφηνίστηκε το λειτουργικό πλεονέκτημα των εθνικών σχέσεων παρόλο που δεν λειτουργεί στους κανόνες που αφορούν τα ανθρώπινα δικαιώματα και συστάθηκαν οι τρεις λόγοι για τους οποίους ένα κράτος συμμορφώνεται με το Διεθνές Δίκαιο, δηλαδή μέσω της Αρχής της Αμοιβαιότητας, της φήμης και τα αντίποινα μεταξύ των κρατών. Έπειτα, κατὰ τη μεταναστευτική πολιτική ο ερευνητής μερίμνησε ώστε να γίνει ως μείζονος σημασίας αντιληπτό ότι απαγορεύονται οι αποδοκιμαστικές συμπεριφορές έναντι των μεταναστών καθώς έχει θεμελιωθεί ο σεβασμός της αξιοπρέπειάς τους στον ίδιο βαθμό με τους ημεδαπούς υπηκόους. Παρακάτω όμως σε αυτό το εξίσου σημαντικό και εξειδικευμένο υποκεφάλαιο ο συγγραφέας υποδεικνύει την πηγή της προστασίας των δικαιωμάτων του ανθρώπου και την αφετηρία του τεράστιου αυτού αγώνα των λαών στην σύγχρονη εποχή και συγκεκριμένα στην καθημερινότητά μας, όπως αναλύεται υποδειγματικά ακολούθως.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα, κατὰ το οποίο προκύπτει ότι η προστασία των δικαιωμάτων του ανθρώπου εναρμονίζεται στην καθημερινότητά μας και επέχει ιδιαίτερους χειρισμούς στην τέλεση των πράξεων αποτελεί η εναρμόνιση της Υπουργικής Απόφασης

«απαγορεύονται οι αποδοκιμαστικές συμπεριφορές έναντι των μεταναστών»

^[30]Ν. Ζάικος, σε Π. Νάσκου-Περράκη, Δικαιώματα του Ανθρώπου - Παγκόσμια και Περιφερειακή Προστασία, 2η έκδ., εκδ. Σάκκουλας, 2019, σ. 358.

^[31]Απόφαση C-522/04.

^[32]Δ. Παπαγιάννης, ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΙΟ 13, Ο ΧΩΡΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ, Νομική Βιβλιοθήκη, 2016, σ. 553

Ανθρώπινα Δικαιώματα

ΔΥΓ3/89292/30.12.2003 (ΦΕΚ Β 1973), όπως προβλέπονται στα άρθρα 1 παρ. 2 και άρθρο 2 παρ. α, β και γ κατά την εργαστηριακή μελέτη μέσω κλινικών δοκιμών διασφαλίζεται η δεοντολογική ακεραιότητα^[33] των εμπλεκόμενων στις μελέτες για ιατρικούς σκοπούς σύμφωνα με την εποπτεία της Ελληνικής Εθνικής Επιτροπής Δεοντολογίας, η οποία αξιολογεί την ποιότητα παροχής υπηρεσιών σε συνάρτηση με την προστασία της αξιοπρέπειας αυτών. Σύμφωνα με την παρ. 2, του άρθρ. 25 του Συντάγματος τα ανθρώπινα δικαιώματα δεν αρκεί να αναγνωριστούν μόνο από την Πολιτεία προκειμένου να επιτευχθεί η κοινωνική ευημερία αλλά η κάθε ερμηνεία και εξελικτική ανάγκη προσαρμογής αυτής της νομοθεσίας κατοχυρώνεται ολοκληρωτικά όταν Διεθνοποιείται, αναθεωρείται, συγκρίνεται κατά την εφαρμογή της σε σχέση με άλλα νομικά συστήματα και τελικά, προστίθεται μέσω της Ευρωπαϊκής Σύμβασης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, τις Διεθνείς Συμβάσεις και τις Συμβάσεις που υποχρεούνται να τηρήσει το κάθε κράτος προκειμένου να διαφυλαχθεί η κοινωνική ευημερία μέσω της ελευθερίας και της δικαιοσύνης.

Στο Ελληνικό Σύνταγμα αυτή η «Κοσμοπολιτική» αντιμετώπιση, όπως αποκαλείται γεφυρώνει τη συνεργασία και σύναψη αλληλοσεβασμού των ήδη κατοχυρωμένων δικαιωμάτων με τη διεθνή προσομοίωση μέσω του ευρωπαϊκού προσανατολισμού^[34]. Τα ανθρώπινα δικαιώματα όμως έχουν μια δυναμική πορεία και αντοχή, τα οποία δεν οφείλουν ακριβώς να προσαρμόζονται αλλά να εναρμονίζονται

και να ενδυναμώνονται νομοθετικά στις προκλήσεις και νέες τάσεις στα πρότυπα της κοινωνίας όπως αποκαλύπτονται από τον μελετητή στο κεφάλαιο 4, δίδοντας ιδιαίτερη έμφαση στην τρομοκρατία και στο φαινόμενο που εξαπλώνεται και η Διεθνής Κοινότητα έλαβε δράση καθώς αφορούσε την Προστασία των Ατόμων από Αναγκαστική Εξαφάνιση.

3. Προκλήσεις και Τάσεις στη Νομοθεσία για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα.

3.1. Τρομοκρατία.

Εφόσον καταδείχθηκε η συγκριτική ανάλυση της κείμενης νομοθεσίας των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στο κεφάλαιο 2, αντισταθμίζεται το υπάρχον καθεστώς με τις προκλητικές τάσεις του ενισχυμένου θεσμικού πλαισίου όπως εκτιμάται στο κεφάλαιο αυτό που κατονομάζεται η πρόληψη των φαινομένων βίας και έντασης καθώς είναι η πρόκληση που οφείλει να ορίσει η Νομοθεσία για τα ανθρώπινα δικαιώματα. Οι συγκρούσεις των πολέμων κατακερματίζουν την ελευθερία των ανθρώπων και εξανεμίζουν αυτά, καθώς χάνεται η αξιοπρέπεια αφού η απειλή των εθνών στρέφεται κατά των πολιτισμικών δικαιωμάτων με συντριπτική πλειοψηφία των ηγετών που στηρίζουν αυτές τις αμαυρωμένες ενέργειες. Η έλλειψη σεβασμού καταδυναστεύει την εξελικτική πορεία των αυτόχthonων λαών, των μειονοτήτων, εκεί που η ευαισθητοποίηση βροντερά πλέον επιτάσσει να προσέξουμε, επιτέλους, αυτό το παραμελημένο κομμάτι των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στην εποχή που ζούμε, το οποίο είναι απών στις πολιτικές τακτικές^[35]. Η ψυχολογική μεταστροφή από την ευθυμία στη δυστυχία είναι βέβαιη, διότι ο δυσανάλογος απότομος τρόπος μετάβασης από την ειρηνική κατάσταση στην ολοκληρωτική καταστροφή διαδέχεται χρονικά σε ανεπαίσθητη διάρκεια συμπαράσφοντας αθώο και ανυποψίαστο κόσμο στη δολοφονία, στον τραυματισμό, στην απώλεια των οικείων του, της περιουσίας του, καθιστώντας το θύμα, λαβωμένο σωματικά και ψυχικά χάνοντας άπαντα των δικαιωμάτων και θεμελιωδών ελευθεριών του. Είναι γεγονός ότι τρομοκρατία προκαλεί υπερβάσεις στην ανθρώπινη συμπεριφορά και αναπτύσσει σοβινιστικές συμπεριφορές από τα ευάλωτα κράτη με τις απειθαρχες κυβερνήσεις τους ώστε να ανταπαντήσουν με τρόπο υπερβολικό^[36]. Συνεπώς μέσω της

«τρομοκρατία προκαλεί υπερβάσεις στην ανθρώπινη συμπεριφορά και αναπτύσσει σοβινιστικές συμπεριφορές από τα ευάλωτα κράτη»

^[33]Ομιλος Μελέτης Ιατρικού Δικαίου και Βιοηθικής, Κλινικές μελέτες στον άνθρωπο, εκδ. Σάκκουλας, 2010, σ. 112.

^[34]X. Ακριβοπούλου, Η διεθνοποίηση των συνταγματικών δικαιωμάτων και η εισαγωγή της 'κοσμοπολιτικής' αρχής στο ελληνικό Σύνταγμα, εκδ. Σάκκουλας, 2013, σ. 211-212.

^[35]Ε. Σταματοπούλου, Πολιτισμικά δικαιώματα και σύγχρονες πραγματικότητες, Αρμενόπουλος, τ. 9, εκδ. Σάκκουλας, 2006, σ. 1392.

^[36]Κ. Κούφα, Τρομοκρατία και Ανθρώπινα Δικαιώματα, τ. 3, εκδ. Πέργαμος, 2007, σ. 234.

Η εξέλιξη και αποτελεσματικότητα της Διεθνούς Νομοθεσίας

κατανόησης των διαφόρων νομικών πηγών θα γίνουν αντιληπτές οι διαφορές των νομικών συστημάτων προκειμένου να εξαπλωθεί η ομοιομορφία των δικαστικών αποφάσεων.

Οι τρομοκράτες θρέφονται από τη θυματοποίηση της ανθρωπότητας και την επιτακτική τους καταστροφική, εξαθλιωτική πρακτική, η οποία οδηγεί σε εγκλήματα, παραβιάζοντας την πολιτισμική ελευθερία, την βούληση και έκφραση της Δημοκρατίας. Οι καταχρηστικές τους αυτές διενέργειες έχουν σκοπό να κατορθώσουν και να συμπαρασύρουν τη κρατική γνώμη στις ίδιες συμπεριφορές τους, οι οποίες προκαλούν υπερβολικά κατασταλτικές συνέπειες γενικής ανησυχίας, φόβου και δυσσέκειας στο ευρύτερο κοινό^[37]. Το 1996 με το 'MacDonald argument', του R. St J. MacDonald όπως διεξοδικά αναλύθηκε σε άρθρο του, με τίτλο: «Solidarity in the Practice and Discourse of Public International Law», δόθηκε έμφαση στα άρθρα 55 και 56 του Κεφαλαίου VII του ΚατΧΟΗΕ, καθότι αποτέλεσαν τη βασική επεξήγηση και προοπτική της διατήρησης των δικαιωμάτων του ανθρώπου διαμέσου της επικράτησης ασφάλειας, ειρήνης και ευημερίας των ατόμων όταν κυριαρχεί αμοιβαία εμπιστοσύνη και η αλληλεγγύη ανάμεσα στα έθνη. Συγκεκριμένα κατά τον εορτασμό της νέας χιλιετηρίδας και εορτασμού της νέας διακήρυξης του Ο.Η.Ε., η Γενική Συνέλευσή του, συμπεριέλαβε την αλληλεγγύη ως πρωταρχικό διεθνή ρυθμιστικό παράγοντα^[38]. Ευτυχώς, η κρατική επιρροή έχει απομακρυνθεί από την ξεπερασμένη πλέον ηγεμονική λογική που ευνοεί τη φαλλοκρατική δύναμη των κυβερνώντων και, υποχρεωτικά πλέον μέσω των προαναφερθέντων φορέων και Οργανισμών, έχει σχεδιαστεί και λειτουργεί αρμόδια εθνική υπηρεσία προστασίας της ασφαλούς διαβίωσης, της ειρήνης και ευμάρειας^[39] των ανθρώπων. Στο υποκεφάλαιο αυτό πραγματοποιήθηκε από τον συγγραφέα ιδιαίτερη μνεία και δόθηκε έμφαση στη θυματοποίηση της ανθρωπότητας από τους τρομοκράτες μέσω των εξαθλιωτικών τους πρακτικών, παραβιάζοντας την πολιτισμική ελευθερία, την

βούληση και έκφραση της Δημοκρατίας, παρ'ότι όμως ακολουθεί η πρωταρχική και καθοριστική παρέμβαση του Ο.Η.Ε, εξαιτίας των αναγκαστικών εξαφανίσεων αγνώστων ατόμων αντιμετωπίζοντας απειλές και ενοχλήσεις όσοι μέσα από τη Διεθνή Κοινότητα αφιερώνονταν στην αναζήτηση αυτών των ατόμων μέσω πολιτικών σκοπιμοτήτων. Ευτυχώς όμως, η Διεθνής Κοινότητα έλαβε δράση και αντιτάχθηκε στις εχθρικές απειλές όπως ακολούθως συνεκτιμάται κι αναλύεται στο επόμενο υποκεφάλαιο, στο οποίο αναλύεται ακόμα ένα φαινόμενο υπέρβλητης βίας της ανθρωπίνης οντότητας και υπόστασης

3.2. Σύμβαση για την Προστασία όλων των Ατόμων από Αναγκαστική Εξαφάνιση.

Αφού αναλύθηκε η ψυχολογική μεταστροφή της θυματοποίησης που θρέφει η τρομοκρατία και η αγωνιώδης συνδρομή της Διεθνούς Κοινότητας να συμβάλει στην αποφυγή των αποτρόπαιων εγκλημάτων κατά των άμαχων πληθυσμών, επισημαίνεται από τον συγγραφέα, η ανάδειξη ενός ακόμα νοσηρού φαινομένου, η ανάγκη εξομάλυνσης και ενιαίας αντιμετώπισης κατά τη συγκριτική έρευνα των νομικών συστημάτων η σημαντική ανακύπτουσα Προστασία Όλων των Ατόμων από Αναγκαστική Εξαφάνιση (ΣΑνΕΞ) κατά την οποία συνάφθηκε Σύμβαση από τη Γενική Συνέλευση του Ο.Η.Ε. το 2006 η οποία τέθηκε σε ισχύ υποχρεωτικά παμψηφεί. Οι «αναγκαστικές εξαφανίσεις» απασχόλησαν τον ΟΗΕ και τη διεθνή κοινότητα εδώ και 70 χρόνια περίπου και τα προβλήματα ξεκίνησαν να γεννώνται στη Λατινική Αμερική κατόπιν μαζικών εξαφανίσεων αγνώστων ατόμων, αντιμετωπίζοντας απειλές και ενοχλήσεις προκειμένου να παύσουν να ασχολούνται με το θέμα αυτό και την εξάπλωση πληροφοριών προς αναζήτηση των εξαφανισμένων ανθρώπων, μέσω εντόνων πολιτικών σκοπιμοτήτων και πειστικών διπλωματικών επεισοδίων. Η διεθνής κοινότητα έλαβε δράση, έγινε εμμονική στην αναζήτηση των εξαφανισμένων και αντιτάχθηκε στις εχθρικές απειλές των κρατών που δεν χαλινάγωγαν τις απαξιώσεις των

« η κρατική επιρροή έχει απομακρυνθεί από την ξεπερασμένη πλέον ηγεμονική λογική που ευνοεί τη φαλλοκρατική δύναμη των κυβερνώντων»

^[37]“Terrorism and human rights”, Working paper, submitted by Ms. Kalliopi K. Koufa in accordance with Sub-Commission resolution, εκδ. Πέργαμος, 1996, σ. 20.

^[38]M. Γαλανού, Male captus bene iudicatus, εκδ. Σάκουλας, 2017, σ. 110.

^[39]X. Δίπλα, Ευθύνη προστασίας και ανθρώπινα δικαιώματα, δώδεκα χρόνια μετά, εκδ. Σάκουλας, 2018, σ. 113.

Ανθρώπινα Δικαιώματα

κυβερνητικών τους πεποιθήσεων αφού ουσιαστικά οικειοποιούσαν τα θύματά τους, αρνούνταν να παραδεχτούν την ύπαρξη αυτών στην κατοχή τους και αγνοούσαν εντελώς τα δικαιώματά τους. Συνεπώς, η διεθνής κοινότητα συγκροήθηκε πολιτικά με αυτά τα κράτη και η προκληθείσα αντιφατική μεταξύ τους στάση κατά τη μελέτη των μη αξιόπιστων νομικών συστημάτων που έφερε στην επιφάνεια η συγκριτική μελέτη των πολιτικών τους τακτικών όπου μέσω νομιμοφανών απαξιωτικών πρακτικών διαστρέβλωναν τα νομιμοποιητικά έγγραφα των εξαφανισμένων συνανθρώπων καθώς νόμιζαν ότι παραπλανούσαν κάθε προσπάθεια εντοπισμού, αλλά αντιθέτως, πείσμωνε, διεθνώς, ολοένα η τάση αυτή που αποκήρυξαν τα τελευταία, οποιαδήποτε διαπιστευτήρια^[40] ύπαρξης των θυμάτων τους.

Τάση και νομοθετική πρόκληση επιτακτικής ανάγκης να εφαρμοστεί στην παράγραφο αυτή είναι η μεταστροφή του «άγραφου δικαίου» σε κανονιστικό εκτελεστικό, διότι όπως αναφέρεται και στις πρώτες παραγράφους του κειμένου το διεθνές ανθρωπιστικό δίκαιο βασίζεται στο εθιμικό δίκαιο. Επιπλέον, ο Καταστατικός Χάρτης του Ο.Η.Ε. δεν είναι νομικά δεσμευτικός και, δυστυχώς, δεν είναι εφικτό να επιβληθούν κυρώσεις ή ποινές τιμωρίας στους παραβάτες διότι η εφαρμογή τους βασίζεται στο φιλότιμο και στην κατανόηση της έννοιας της αξιοπρέπειας των λαών και δεν υποχρεώνουν δεσμευτικά με νομική ισχύ στην υποχρεωτική συμμόρφωση των κρατών με τις ισχύουσες διατάξεις εάν δεν το επιθυμούν, αυτά. Έτσι, το κεφάλαιο 7 του Χάρτη παραμένει ανεφάρμοστο και αμφισβητείται η δράση του Συμβουλίου Ασφαλείας εφόσον αυτό περιορίζεται μόνο στην επιβολή υποχρεώσεων στα κράτη χωρίς την αποκλειστική εφαρμογή κυρωτικού νομοθετικού πλαισίου^[41]. Εφόσον ο ερευνητής κατέβαλε προσπάθεια μέσα από την ερευνά του να αποτυπώσει τη μεταστροφή της νομοθετικής τάσης προς την πρόκληση της επιτακτικής ανάγκης ολοκλήρωσης του άγραφου δικαίου σε κανονιστικό εκτελεστικό διότι όπως επισημάνθηκε

και στο υποκεφάλαιο 3, Παγκοσμίως οι Πολίτες νιώθουν ενσυνείδητα προστατευμένοι από την προάσπιση των δικαιωμάτων τους όταν θεμελιώνονται με την Συνεισφορά του Συμβουλίου της Ευρώπης, του Χάρτη και των λοιπών κανόνων που προασπίζει ο Ο.Η.Ε, επί του συνόλου σε συνδυασμό τους κι όχι αυτονόμως κι αυτοτελώς. Παρακάτω στο κεφάλαιο 5 αποτυπώνονται οι προοπτικές κατόπιν των προηγμένων απαιτήσεων έρευνας περί της εξέλιξης της υπάρχουσας νομοθεσίας μέσω της διασποράς και αποδεκτικότητας αναγχορονισμένων διακαιϊκών συστημάτων.

4. Το Τεκμήριο της Μελλοντικής Νομοθεσίας και η Προστασία των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων

4.1. Προοπτικές για Μελλοντικές Έρευνες στην Εξέλιξη της Νομοθεσίας.

Δίδοντας ιδιαίτερη έμφαση στα φαινόμενα της βίας και της υστεροβουλίας της τρομοκρατίας στο προηγούμενο κεφάλαιο, υπενθυμίζεται η προσοχή στα δεδομένα κατά την επιστημονική ανάλυση της εξέλιξης της νομοθεσίας για τα ανθρώπινα δικαιώματα η οποία αποτελεί σημαντική συνεισφορά στην κατανόηση της διαφορετικής νομικής προσέγγισης που ακολουθούν τα διάφορα νομικά συστήματα μέσα από την ιστορικότητα και την επιθυμία βελτίωσης και διασποράς αποδεκτών και αναγχορονισμένων συστημάτων. Η συγκριτική ανάλυση μπορεί να δώσει σημαντικές εισηγήσεις για τη βελτίωση της νομοθεσίας για τα ανθρώπινα δικαιώματα σε διεθνές επίπεδο. Στη σημερινή τουλάχιστον εποχή, η προστασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, προϋποθέτει τη συνεργασία των κρατών σε Διεθνές επίπεδο ώστε να διενεργούνται μελέτες και έρευνες, να ανταλλάσσονται πληροφορίες και εμπειρίες μεταξύ τους προκειμένου να προλαμβάνονται δυσσιώνες καταστάσεις τελμάτωσης και εξόντωσης της ανθρωπίνης φύσης και υπόστασης^[42], όπως ακριβώς παρουσιάζονται στο παρόν κεφάλαιο με την επισήμανση

« Η συγκριτική ανάλυση μπορεί να δώσει σημαντικές εισηγήσεις για τη βελτίωση της νομοθεσίας για τα ανθρώπινα δικαιώματα σε διεθνές επίπεδο»

^[40]Π. Νάσκου-Περράκη, Δικαιώματα του ανθρώπου - Παγκόσμια και περιφερειακή προστασία, εκδ. Σάκκουλας, 2016, σ. 376-377,384.

^[41]Π. Βασιλειάδης, Η κατασκοπεία στο Διεθνές Δίκαιο, εκδ. Σάκκουλας, 2018, σ. 169.

^[42]Ε. Βασιλακάκης/Α. Γραμματικάκη-Αλεξίου/Ζ. Παπασιώπη-Πασιά, Ιδιωτικό Διεθνές Δίκαιο, 6η έκδ., εκδ. Σάκκουλας, 2017, σ. 505.

Η εξέλιξη και αποτελεσματικότητα της Διεθνούς Νομοθεσίας

της Συνθήκης της Λισσαβόνας και της επικείμενες σχετικές διατάξεις των ακολούθων άρθρων.

Ήδη τα άρθρα 21 έως 24 ΣΛΕΕ, θεμελιώνουν και προβλέπουν την ελεύθερη κυκλοφορία και διαμονή αλλοδαπών στο έδαφος των κρατών - μελών, τη δυνατότητα συμμετοχής στις εκλογές, να απολαμβάνουν στο έδαφος τρίτης χώρας, στην οποία δεν αντιπροσωπεύεται το κράτος μέλος την υπηκοότητα^[43] διατηρώντας τη διπλωματική και προξενική προστασία κάθε κράτους - μέλους με τους ίδιους όρους που ισχύουν και έναντι των υπηκόων του κράτους αυτού, να αναφέρονται στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, να προσφεύγουν στον Ευρωπαϊκό Διαμεσολαβητή και να απευθύνονται στα θεσμικά και στα συμβουλευτικά όργανα της Ένωσης^[44]. Στο υποκεφάλαιο αυτό, αναφέρθηκε η ανάγκη της προοπτικής της μελλοντικής έρευνας καθώς η εμπειρία της έως τώρα μελέτης που αναπτύχθηκε διεξοδικά και επισταμένως στην ιστορική εξέλιξη της Διεθνούς νομοθεσίας για τα ανθρώπινα δικαιώματα στο κεφάλαιο 2 φανερώνει την αναγκαστική πολυπλευρικότητας αντιμετώπισης του εν λόγω θέματος καθώς πλέον διασαφηνίζονται στο κεφάλαιο 5 και στα επιμέρους υποκεφάλαια οι επιμέρους βασικές επιδιώξεις που αποσκοπούν στην δικαιοδοτική πολυεπίπεδη κατοχύρωση των ατομικών δικαιωμάτων καθώς όλοι οι Συνταγματικά κατοχυρωμένοι νόμοι ισχυροποιούν τα δικαιώματα αυτά τα οποία μέσω κανόνων άλλης προέλευσης παρέχουν ευρύτερη προστασία. Κατά το κεφάλαιο 4.2. που ακολουθεί αναφέρεται η ανάλυση κι επέκταση του τόσο σημαντικού αυτού προσομίου.

4.2. Η Συνταγματική Αξία της Πολυεπίπεδης Προστασίας των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων.

Η διπλωματική και προξενική προστασία κάθε κράτους - μέλους με τους ίδιους όρους που ισχύουν και έναντι των υπηκόων του κράτους αυτού, όπως αναφέρθηκε στην προηγούμενη παράγραφο, διασαφηνίζεται καθώς η δικαιοδοτική πολυεπίπεδη προστασία^[45] των θεμελιωδών δικαιωμάτων αποκτά σημασία δημοσίου αγαθού και συμφέροντος, κατά την

οποία όλοι εκείνοι οι Συνταγματικά κατοχυρωμένοι νόμοι που ισχυροποιούν και τεκμηριώνουν τα ανωτέρω δικαιώματα προασπίζονται και διαδίδονται επαρκώς από τεολογικά ευνομούμενες νομοθεσίες, αξιώσεις και «κάνονες άλλης προέλευσης που παρέχουν ευρύτερη προστασία^[46]». Το παρόν ισχύον λαμβάνεται υπόψη Διεθνώς καθώς καθ' αυτό τον τρόπο θα επιτευχθεί η σφαιρικότητα και η αντιμετώπιση της πολυποικιλότητας των υποθέσεων αυτού του ύφους. Αδιαμφισβήτητα, επεξηγεί ο ερευνητής ότι η Συνταγματική Αξία τεκμηριωμένα αποτελεί Πολυεπίπεδη Προστασία των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, παρόλα αυτά όμως ακόμα υπάρχει ένα εθιμικό δίκαιο, το οποίο μέσω της Γενικής Γραμματείας των Ηνωμένων Εθνών παρέχει μία τυπική ισχύ αλλά όχι δεσμευτική, δεν κατοχυρώνεται συνταγματικά, ερμηνεύεται κατά το δοκούν, γεγονός που προσδίδει την ελεύθερη επιλογή αποχώρησης ανά πάσα στιγμή των συμμετεχόντων κρατών.

Στην περίπτωση αυτή ένα ισχυρό Δημοκρατικό Σύνταγμα αφοσιωμένο αποκλειστικά στην κατοχύρωση των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων με ευρεία εφαρμογή και από κοινής συμμετοχής κι απόφασης ερμηνείας θα κατακερμάτιζε τα δυσοίωνα αποτελέσματα της πολύγλωσσης αντιμετώπισης μεταξύ περιπτώσεων που αγγίζουν το εθιμικό δίκαιο και των υπολοίπων που με ενδιασμό αναφέρεται θα προσέγγιζε με αμφιβολία Συνταγματικά κατοχυρωμένα δικαιώματα ανεξαρτήτων μειονοτήτων λαών, πολυπληγόντων και θυματοποιημένων καταστάσεων που, δυστυχώς, δεν επακολουθεί άμεσα η ευμάρεια και η ειρήνη θέτοντας απαξιώτικα προβαλλόμενα πρότυπα ως μέρους ενός άστοχου νομικού συστήματος. Συνεπώς στο κεφάλαιο 4.3. γίνεται απόλυτα σαφής η επιτακτική ανάγκη η ολοκληρωμένη λύση της ύπαρξης καθολικού Δημοκρατικού Συντάγματος Προστασίας των ατομικών δικαιωμάτων, όπως ακολουθεί παρακάτω κι αποτελεί ένα από τα σημαντικά θέματα και της έρευνας του συγγραφέα εφόσον όπως τονίστηκε στην περίληψη και υπερτονίστηκε στην εισαγωγή αποτελεί η έλλειψη ενιαίας εκτελεστικής ισχύος των δικαιοδοτικών οργάνων.

« η δικαιοδοτική πολυεπίπεδη προστασία των θεμελιωδών δικαιωμάτων αποκτά σημασία δημοσίου αγαθού »

^[43] Αποφάσεις C-164/07, C-524/06.

^[44] Ζ. Παπασιώπη-Πασιά, Δίκαιο Αλλοδαπών, εκδ. Σάκκουλας, 2015, σ. 6.

^[45] Άρθρο 53 Χάρτη ΘΔΕΕ.

^[46] Γ. Ηλιοπούλου-Στράγγα, Γενική θεωρία θεμελιωδών δικαιωμάτων, εκδ. Σάκκουλας, 2018, σ. 56.

Ανθρώπινα Δικαιώματα

4.3. Η Αξία της Ενιαίας Εκτελεστικής Ισχύος των Αποφάσεων του Διεθνούς Δικαστηρίου.

Στο υποκεφάλαιο αυτό του κεφαλαίου 4, ο ερευνητής πλέον καταλήγει στην σύγχρονη εποχή και κατόπιν της ολοκλήρωσης της εν λόγω διερευνήσεως είναι σαφές ότι η θεσμική νομοθετική διαδικασία ανεξαρτήτως από τη δογματική ερευνητική μεθοδολογία που ακολουθήθηκε προκειμένου να βασιστεί στην απόκριση της κοινωνικοπολιτικής συμπεριφοράς των ανθρώπων, είτε ατομικά είτε μαζικά, οφείλει να διέπεται από προδιαγραφές υψηλής αξιοπιστίας και αποτελεσματικότητας μέσω της αμοιβαίας συνεισφοράς και αλληλεξάρτησης των δρώντων συμμετεχόντων και των Διεθνών καθεστώτων. Το 1989, ο Keohane με το σύγγραμμά του «International Institutions and State Power Essays», στην προσωπική του έρευνα, κατέληξε στο προαναφερόμενο συμπέρασμα με κίνητρο να διασφαλιστεί η σταθερότητα των σχέσεων, η ομοιομορφία στις αποφάσεις της δικαιοσύνης και η αμοιβαία εμπιστοσύνη των κρατών. Τα στοιχεία αυτά της συνεισφοράς αξιοποιούν τις ελευθερίες των ανθρώπων, αποκαθιστούν την ειρήνη και στηρίζουν την ευημερία και αξιοπρέπεια των λαών. Εάν λοιπόν, η συνεισφορά της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου ανταπεξέλθει με τους Διεθνείς Δρώντες ως κατεξοχήν προασπιστές του διεθνούς πολιτικού συστήματος τότε όντως θα επιλυθεί το στοχευμένο κυρίαρχο πρόβλημα που εντοπίζεται από τον συγγραφέα, ως μειονέκτημα, στη διεθνή αντιμετώπιση των θεμάτων που αφορούν την ομοιομορφία χειρισμού των νομικών ζητημάτων – διενέξεων της κατοχύρωσης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων μέσω διεθνών αναλύσεων συμπεριφορών και φαινομένων, μέσω ενός ενιαίου θεσμικού συστήματος και μέσω του Διεθνούς Δικαστηρίου όπου θα δοθεί η άμεση, ενιαία εκτελεστική ισχύ των βαρυσήμαντων αποφάσεων τους⁴⁷¹. Στο σημείο αυτό πριν ακολουθήσουν τα συμπεράσματα της έρευνας και αναλυθούν αυτά κατά την εκπλήρωση του βασικού γενικού σκοπού της εκπόνησης όπως ακριβώς υπενθυμίζεται και αναφέρεται στο κεφάλαιο Εισαγωγή και κι αποβλέπει στην απόδειξη της

αποτελεσματικότητας της εξέλιξης της νομοθεσίας αναφορικά με την κατοχύρωση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, όντως διαπιστώνεται εξέλιξη και κατοχύρωση αυτών μέσω των διαφόρων νομικών συστημάτων σε Διεθνές, Ευρωπαϊκό – Ομοσπονδιακό και Εθνικό επίπεδο, πρωτίστως όμως οφείλει όλη αυτή η περιήγηση στα δικαιοδικά πρότυπα να ασχοληθεί στην από κοινού απήχηση, εφαρμογή κι ερμηνεία των ατομικών δικαιωμάτων αποβλέποντας στην ενιαία αντιμετώπιση και συνεννόηση των δικαιοδοτικών οργάνων των κρατών.

Συμπεράσματα

Στην εισαγωγή έχει καταδειχθεί η γνωστοποίηση του βασικού γενικού σκοπού της παρούσης έρευνας και βασίστηκε σε τρία διερευνητικά ερωτήματα όπως εξ' αρχής αποκαλύφθηκαν κι αποτέλεσαν και τις βασικές επιδιώξεις πραγμάτωσης της εκπόνησης. Υπενθυμίζεται πως τα ερωτήματα αυτά αφορούσαν τον τρόπο που διενεργείται η έρευνα, την αιτία που προκύπτει η ανάγκη και η εμβάθυνση της έρευνας της συγκριτικής δικαιοσύνης των δικαιοσύνης συστημάτων και τέλος, αναφορικά με τους λόγους που έθεσε ο συγγραφέας την ερευνητική του ανησυχία και τον ώθησε στην εμβάθυνση και αξιολόγηση των εννοιών αυτών.

Συνεπώς, η στήριξη της δογματικής συγκριτικής και αναλυτικής μεθόδου είναι ο πρωταρχικός καθορισμός διεξαγωγής της συνολικής εικόνας του αποτελέσματος της εκπόνησης καθώς η σύγκριση των νομικών συστημάτων που επέτρεψε η μελέτη και καθοδήγησε η νομολογία, οι δικαστικές αποφάσεις και η εκτεταμένη βιβλιογραφία οδήγησαν στην ικανοποίηση του βασικού σκοπού της εκπόνησης καθώς και στα συμπεράσματα του απολογισμού των δοκιμασιών του καταγραφών και αναφορών. Συγκεκριμένα, η ιστορική εξέλιξη της νομοθεσίας για τα ανθρώπινα δικαιώματα κατά τη νεότερη ιστορία φανέρωσε αμέσως την αποδοκιμασία της δουλείας και την επικύρωση της δεσμευτικότητας των νόμων, το οποίο αποτέλεσε ένα σημαντικό βήμα στην εξέλιξη των δικαιοσύνης συστημάτων του εν λόγω θέματος. Επιπλέον ενώ αρχικά στα μέσα του 1700 το νομοθετικό έργο ήταν ανυπόστατο κι αναλύθηκε προσεγγιστικά κατά την επιείκεια

« η συνεισφορά της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου ανταπεξέλθει με τους Διεθνείς Δρώντες ως κατεξοχήν προασπιστές του διεθνούς πολιτικού συστήματος»

⁴⁷¹Π. Παπαφλωράτος, Θεωρίες των διεθνών σχέσεων, εκδ. Σάκκουλας, 2018, σ. 78-79.

Η εξέλιξη και αποτελεσματικότητα της Διεθνούς Νομοθεσίας

επιστημόνων και ρομαντικών στην περίοδο του διαφωτισμού, εν τέλει μεγάλα έθνη όπως η Αγγλία, οι Η.Π.Α. και η Γαλλία εκθείαζαν έστω απόμακτρα τις παραβιάσεις των δικαιωμάτων, κυρίως της προσωπικής ελευθερίας και της αρχής της ισότητας που συνεισφέρει ίσα δικαιώματα στη ζωή. Αργότερα με την υποδοχή του 19ου αιώνα το ανθρώπινο δίκαιο εξελίσσεται και αξιολογείται από αρμόδια όργανα προστασίας όπως η UNESCO, ο Ο.Η.Ε., όπου τα κράτη δεσμεύονται, παγκοσμίως, και ελέγχονται ως προς την εφαρμογή των υποχρεώσεών τους μέσα από τακτικές και ειδικές διαδικασίες. Στο σημείο αυτό διαπιστώνεται η εξέλιξη της κατοχύρωσης και ενδυνάμωσης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων δικαιολογώντας συνάμα και την αιτία που προκύπτει η ανάγκη εμβάθυνσης της έρευνας. Επιπλέον, το βασικό μειονέκτημα που προέκυψε κατά την έρευνα είναι ότι η εξέλιξη αυτή διέπεται κι από θεσμικούς Κανόνες Εθιμικού Δικαίου, οι οποίοι δεν υποχρεώνουν ως προς την τήρησή τους τα κράτη, παρέχοντάς τους τη δυνατότητα να εκφράζουν τη διαφωνία κι ακόμα να αποχωρούν όταν θέτονται ασυμφωνίες κι αντιρρήσεις ως προς τις υποχρεώσεις προσαρμογής τους. Η Ευρωπαϊκή Σύμβαση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, μέσω του δικαιοδοτικού οργάνου, του Δικαστηρίου του Στρασβούργου προβλέπει να γνωμοδοτούνται θέματα καταπάτησης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, βασικό στοιχείο το οποίο αιτιολογεί την εμβάθυνση του ειδικού στόχου και ερευνητικής ανησυχίας του συγγραφέα. Με αφορμή το προαναφερθέν διαπιστώθηκε, εν τέλει, ότι η μεθοδολογία επίλυσης ομοίων θεμάτων και γενικότερων που αφορούν τα ανθρωπίνια δικαιώματα και καταπάτησής τους συμπεριλαμβάνουν και κατοχυρώνουν ως αντιληπτό μέτρο την ιδέα της ανθρώπινης αξιοπρέπειας.

Ακολούθως, συμπεραίνεται ότι η Πολιτική Δημοκρατία μέσω της εκφράσεως της κοινωνικής εξουσίας συγκροτείται συχνά με τα ατομικά δικαιώματα καθώς καθίσταται περιοριστική και συστατική αφού θίγει και τις θεμελιώδεις ελευθερίες. Τα θεμελιώδη δικαιώματα, η μεταναστευτική πολιτική, η προστασία των προσωπικών δεδομένων, τα κοινωνικά δικαιώματα, τα μέσα ενημέρωσης, η προστασία των μειονοτήτων, τα μορφωτικά θέματα,

η συνεργασία στο πολιτιστικό τομέα, η καταπολέμηση της διεθνούς τρομοκρατίας, κατοχυρώνονται και προστατεύονται ερευνητικά μέσα από τις Διεθνείς συμφωνίες. Παγκοσμίως όμως οι πολίτες νιώθουν ενσυνείδητα προστατευμένοι ότι η προάσπιση των δικαιωμάτων τους θεμελιώνονται από την Ευρωπαϊκή Σύμβαση για την Προστασία των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, με τη συνεισφορά του Συμβουλίου της Ευρώπης, του Χάρτη και των λοιπών κανόνων εθιμικού δικαίου που προασπίζει ο Ο.Η.Ε, αν και για το τελευταίο ήδη ο συγγραφέας στο παρόν κεφάλαιο και στην εισαγωγή εξέφρασε την επιφυλακτικότητά του κι εις αυτόν το λόγο παρότι εξελίσσεται το δίκαιο του ανθρώπου και των δικαιωμάτων του εφόσον δεν σταθεροποιείται από την ύπαρξη ενός ενιαίου Συντάγματος διαφύλαξης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Περαιτέρω η τρομοκρατία και η προστασία όλων των ατόμων από Αναγκαστική Εξαφάνιση αποτελούν βασικές προκλήσεις και θέματα που πράγματι αντιμετώπισε η εξέλιξη της Νομοθεσίας στα διάφορα νομικά συστήματα και τέλος η επιθυμία βελτίωσης όπως απέδειξε η παρούσα έρευνα τόσο στην ανάλυση της εξέλιξης της νομοθεσίας όσο και στην συνεισφορά της κατανόησης της διαφορετικής νομικής προσέγγισης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων αποτελούν τη μελλοντική προοπτική των μετέπειτα ερευνών και της πρόληψης, τυχόν, αγεφύρωτου, χάσματος νομοθεσίας και πολυεπίπεδης προστασίας λαμβανομένης Διεθνώς υπόψη των ήδη υπαρχόντων Συνταγματικά κατοχυρωμένων νόμων. Τέλος, ουσιαστική επισφράγιση αυτής της ερευνητικής πορείας και προσπάθειας είναι η επιθυμία του ερευνητή στο άμεσο μέλλον όπως επιλυθεί το στοχευμένο κυρίαρχο πρόβλημα που εντοπίζεται στη διεθνή αντιμετώπιση των θεμάτων που αφορούν την ομοιομορφία χειρισμού των νομικών ζητημάτων – διενέξεων της κατοχύρωσης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων μέσω διεθνών αναλύσεων συμπεριφορών και φαινομένων, μέσω ενός ενιαίου θεσμικού συστήματος και μέσω του Διεθνούς Δικαστηρίου όπου θα δοθεί η άμεση, ενιαία εκτελεστική ισχύ των βαρυσήμαντων αποφάσεών τους και η αποτελεσματικότητα της εξέλιξης της Διεθνούς Νομοθεσίας να διέπεται αποκλειστικά από θεσμικούς Κανόνες Δικαίου όχι εθιμικούς, οι οποίοι θα υποχρεώνουν ως προς την τήρησή

« Τα θεμελιώδη δικαιώματα, η μεταναστευτική πολιτική, η προστασία των προσωπικών δεδομένων, τα κοινωνικά δικαιώματα, τα μέσα ενημέρωσης, η προστασία των μειονοτήτων, τα μορφωτικά θέματα, η συνεργασία στο πολιτιστικό τομέα, η καταπολέμηση της διεθνούς τρομοκρατίας, κατοχυρώνονται και προστατεύονται ερευνητικά μέσα από τις Διεθνείς συμφωνίες »

Ανθρώπινα Δικαιώματα

τους τα κράτη, χωρίς να παρέχουν τη δυνατότητα να αποχωρούν όταν θέτονται ασυμφωνίες κι αντιρρήσεις ως προς τις υποχρεώσεις προσαρμογής τους.

.....